

WYROK

z dnia 23 listopada 2004 r.

Sygn. akt P 15/03*

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Biruta Lewaszkiewicz-Petrykowska – przewodniczący

Teresa Dębowska-Romanowska

Adam Jamróz

Marek Mazurkiewicz – sprawozdawca

Marian Zdyb,

protokolant: Krzysztof Zalecki,

po rozpoznaniu, z udziałem Sejmu i Prokuratora Generalnego, na rozprawie w dniu 23 listopada 2004 r., pytania prawnego Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Gdańsku o stwierdzenie:

czy art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239 ze zm.) w zakresie, w jakim uzależnia od wymiaru zatrudnienia nabycie, z mocy prawa z dniem wejścia w życie ustawy, stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego przez nauczyciela spełniającego wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.), zatrudnionego na podstawie mianowania przed dniem wejścia w życie ustawy i pozostającego w tym dniu w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w przedszkolu, szkole, placówce oraz innej jednostce organizacyjnej, wymienionej w art. 1 ustawy – Karta Nauczyciela, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

o r z e k a:

Art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239, z 2001 r. Nr 111, poz. 1194 i Nr 154, poz. 1794, z 2002 r. Nr 41, poz. 362 i Nr 152, poz. 1267 oraz z 2003 r. Nr 137, poz. 1304) w części obejmującej słowa: „w wymiarze co najmniej ½ obowiązkowego wymiaru zajęć” jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

---

* Sentencja została ogłoszona dnia 3 grudnia 2004 r. w Dz. U. Nr 257, poz. 2579.

UZASADNIENIE:

I

1. Naczelny Sąd Administracyjny Ośrodek Zamiejskowy w Gdańsku na podstawie art. 193 Konstytucji przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne: „czy art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239 ze zm.) w zakresie, w jakim uzależnia od wymiaru zatrudnienia nabycie, z mocy prawa z dniem wejścia w życie ustawy, stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego przez nauczyciela spełniającego wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.; dalej: Karta), zatrudnionego na podstawie mianowania przed dniem wejścia w życie ustawy i pozostającego w tym dniu w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w przedszkolu, szkole, placówce oraz innej jednostce organizacyjnej, wymienionej w art. 1 ustawy – Karta Nauczyciela, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?”

Stan faktyczny sprawy, z którą wiąże się pytanie prawne, jest następujący:

Decyzją – aktem nadania stopnia awansu zawodowego z 15 września 2000 r., Dyrektor Szkoły Podstawowej nr 2 w Kwidzynie, powołując się na przepisy art. 9b ust. 4 w związku z art. 7 ust. 3 Karty, nadał Czesławowi Hrybowi stopień nauczyciela kontraktowego. Z uzasadnienia aktu wynika, że spełniał on wymagania kwalifikacyjne na stanowisko nauczyciela mianowanego, lecz był zatrudniony w wymiarze poniżej ½ obowiązkowego wymiaru zajęć.

W odwołaniu od decyzji Czesław Hryb podniósł, że nadanie stopnia awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego jest dla niego krzywdzące, gdyż jest nauczycielem mianowanym od 1969 r., posiada wyższe wykształcenie z przygotowaniem pedagogicznym. Pozostaje na emeryturze od 1989 r., a w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej Kartę z 18 lutego 2000 r. był zatrudniony jako nauczyciel w niepełnym wymiarze godzin.

Decyzją z 6 listopada 2000 r., nr POŚ 0717-484/2000, Burmistrz Miasta Kwidzyna, powołując się na art. 9b ust. 7 Karty oraz art. 127 § 2 k.p.a., utrzymał w mocy decyzję organu I instancji. W uzasadnieniu wskazano, że Czesław Hryb od 1 września 1989 r. pozostawał na emeryturze. Następnie w okresie od 1 września 1989 r. pracował w niepełnym wymiarze godzin. W dniu 6 kwietnia 2000 r. był zatrudniony w szkole podstawowej w Kwidzynie w wymiarze $\frac{5}{18}$ etatu. Skoro zatem Czesław Hryb był zatrudniony w wymiarze mniejszym niż ½ etatu, przyjęto, że ustalenie, iż nabył prawo do uzyskania stopnia nauczyciela kontraktowego, jest prawidłowe.

W skardze wniesionej na powyższą decyzję do Naczelnego Sądu Administracyjnego Czesław Hryb nie kwestionował okoliczności faktycznych, które legły u podstaw jej wydania. Opisał jednak sytuację, którą uważa za absurdalną, a polegającą na tym, że jego znajomy, emeryt o niższych kwalifikacjach zawodowych, który nie pozostawał w zatrudnieniu w dniu 6 kwietnia 2000 r., po zatrudnieniu w terminie późniejszym uzyskał stopień awansu zawodowego nauczyciela mianowanego, podczas gdy skarżącemu, nauczycielowi stale zatrudnionemu, a zatem potrzebnemu w szkole – stopnia takiego nie przyznano.

Przy rozpatrywaniu powyższej skargi Naczelny Sąd Administracyjny (NSA) powziął wątpliwość co do zgodności art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr

19, poz. 239 ze zm.; dalej: ustawa nowelizująca Kartę) z art. 32 ust. 1 Konstytucji i przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne.

Zdaniem Sądu zadającego pytanie nie daje się pogodzić z zasadą równości wynikającą z art. 32 ust. 1 Konstytucji sytuacja, w której osoby, mające podobne kwalifikacje merytoryczne i osobiste do wykonywania zawodu nauczyciela, które przebyły podobną nauczycielską drogę zawodową, obejmującą zatrudnienie na podstawie mianowania, i wykonujące później swój zawód na podstawie umowy o pracę w wymiarze mniejszym niż $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć, nabywałyby z mocy prawa różne stopnie awansu zawodowego nauczycieli tylko dlatego, że jedne z nich pozostawały w zatrudnieniu w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej Kartę, a inne nawiązały stosunek pracy dopiero po tym terminie.

Nawiązanie stosunku pracy przed lub po 6 kwietnia 2000 r. nie jest, zdaniem NSA cechą, która mogłaby z punktu widzenia wartości preferowanych przez ustawodawcę konstytucyjnego różnicować w zakresie stopnia awansu zawodowego sytuację prawną nauczycieli o równych kompetencjach i podobnym doświadczeniu zawodowym, a zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w wymiarze mniejszym niż $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć. Skoro zatem ustawodawca zrezygnował z uzależnienia od wymiaru zatrudnienia nabycie stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego przez nauczyciela zatrudnionego po 6 kwietnia 2000 r. bez względu na wymiar zajęć, to sprzeczne z zasadą równości wydaje się wprowadzenie wymogu zatrudnienia w co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć w stosunku do nauczyciela pozostającego w tym dniu w zatrudnieniu w odpowiedniej jednostce.

2. Pismem z 4 lipca 2003 r. stanowisko w sprawie zajął Prokurator Generalny, stwierdzając że objęty pytaniem prawnym art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy nowelizującej Kartę jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Zdaniem Prokuratora Generalnego uzależnienie nabycia z mocy prawa, stopnia nauczyciela mianowanego od zatrudnienia w co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć nie stanowi dyskryminacji osób, które tego warunku nie spełniają. Wymiar zatrudnienia jest zdaniem Prokuratora Generalnego cechą istotną, od której ustawodawca miał prawo uzależnić nabycie stopnia awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę. Ustawodawca, zdaniem Prokuratora Generalnego, mógł dokonać wyboru i nawet „jeżeli można mieć wątpliwość, czy unormowanie było najlepsze z możliwych”, to nie można zarzucić temu wyborowi niezgodności z Konstytucją.

3. Pismem z 13 września 2004 r. stanowisko w imieniu Sejmu zajął Marszałek Sejmu. Stwierdził on, że zaskarżony przepis jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji, ponieważ nie wprowadza relewantnych kryteriów różnicowania oraz cechuje się brakiem proporcjonalności. Marszałek ponadto podkreślił, że skoro ustawodawca nie różnicuje nauczycieli objętych dyspozycją art. 10 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy nowelizującej Kartę w zakresie kwalifikacji oraz doświadczenia zawodowego, to przyjęcie jako kryterium różnicowania daty zawarcia stosunku pracy oraz wymiaru zajęć należy uznać za niezasadne.

II

Na rozprawę stawili się przedstawiciele Sejmu i Prokuratora Generalnego. Ze względu na nieobecność przedstawiciela sądu zadającego pytanie prawne, przebieg postępowania w sprawie przed wniesieniem pytania do Trybunału Konstytucyjnego zreferował sędzia sprawozdawca.

Na rozprawie uczestnicy postępowania podtrzymali stanowiska wyrażone na piśmie i udzielili odpowiedzi na pytania członków składu orzekającego. Przedstawicielka Prokuratora Generalnego, uzasadniając stanowisko pisemne, podtrzymała jego zasadnicze punkty, zwracając uwagę na brak – jej zdaniem – możliwości porównywania wskazanych w pytaniu prawnym grup nauczycieli i związaną z tym zgodność zaskarżonego przepisu z Konstytucją.

III

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przedmiotem pytania prawnego Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodki Zamiejscowy w Gdańsku jest kwestia zgodności art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239 ze zm.) z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Przepis, którego dotyczy pytanie prawne, stanowi:

„3. Nauczyciele spełniający wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1, zatrudnieni na podstawie mianowania przed dniem wejścia w życie ustawy, uzyskują z mocy prawa stopień nauczyciela mianowanego:

1) z dniem ponownego zatrudnienia w przedszkolu, szkole, placówce oraz innej jednostce organizacyjnej wymienionej w art. 1 ust. 1 i w ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, o której mowa w art. 1, jeżeli przerwa w zatrudnieniu nie przekracza 5 lat,

2) z dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli są zatrudnieni w przedszkolu, szkole, placówce oraz innej jednostce organizacyjnej, wymienionej w art. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w wymiarze co najmniej ½ obowiązkowego wymiaru zajęć,

3) z dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli są zatrudnieni w Centralnej Komisji Egzaminacyjnej, okręgowych komisjach egzaminacyjnych albo specjalistycznej jednostce nadzoru na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych”.

Wątpliwości sądu pytającego co do zgodności zaskarżonego przepisu art. 10 ust. 3 pkt 2 ustawy z art. 32 ust. 1 Konstytucji budzi sytuacja, w której osoby mające podobne kwalifikacje merytoryczne i osobiste do wykonywania zawodu nauczyciela, które przebyły podobną nauczycielską drogę zawodową, obejmującą zatrudnienie na podstawie mianowania, i wykonujące swój zawód na podstawie umowy o pracę w wymiarze mniejszym niż ½ obowiązującego wymiaru zajęć, nabywały z mocy prawa różne stopnie awansu zawodowego nauczycieli tylko dlatego, że jedne z nich pozostawały w zatrudnieniu w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej Kartę, a inne nawiązywały stosunek pracy dopiero po tym terminie.

2. Problem objęty pytaniem prawnym pojawił się w związku z wdrożeniem, w ustawie nowelizującej Kartę, nowej koncepcji awansu zawodowego nauczycieli i dotyczy uzyskania z mocy prawa stopnia awansu zawodowego – nauczyciela mianowanego.

W uprzednio obowiązującym stanie prawnym mianowanie oznaczało sposób nawiązania stosunku pracy. Obecnie Karta rozróżnia mianowanie jako sposób nawiązania stosunku pracy (por. art. 10 Karty) oraz szczebel awansu zawodowego – stopień nauczyciela mianowanego (por. art. 90 Karty). Zgodnie z ustawą nowelizującą Kartę (art. 7 ust. 1) nauczyciele zatrudnieni w dniu wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania uzyskali z mocy prawa stopień nauczyciela mianowanego.

Natomiast poddany kontroli Trybunału przepis art. 10 ust. 3 jest przepisem przejściowym i dotyczy sytuacji nauczycieli, którzy przed wejściem w życie ustawy nowelizującej Kartę byli zatrudnieni na podstawie mianowania, ale ich stosunek

mianowania wygaś i w dniu wejścia w życie ustawy lub w okresie późniejszym po jej wejściu w życie są zatrudnieni w oparciu o umowę o pracę. Gdy spełniają wymogi przewidziane w art. 9 ust. 1 Karty, uzyskują z mocy prawa stopień nauczyciela mianowanego.

Art. 9 ust. 1 Karty stanowi, że stanowisko nauczyciela może zajmować osoba posiadająca wyższe wykształcenie z odpowiednim przygotowaniem pedagogicznym (lub która ukończyła zakład kształcenia nauczycieli i wykonuje pracę na stanowisku, do którego są to wystarczające kwalifikacje), przestrzegająca podstawowych zasad moralnych i spełniająca warunki zdrowotne niezbędne do wykonywania zawodu.

Regulacja art. 10 ust. 3 ustawy nowelizującej oznacza, że nauczyciel, który w swojej karierze nauczycielskiej był już zatrudniony na podstawie mianowania i wypełnia w dniu wejścia w życie ustawy wymogi niezbędne do zajmowania stanowiska nauczyciela, uzyskuje – przy spełnieniu innych warunków ustawy – stopień nauczyciela mianowanego mimo późniejszego, przed wejściem w życie ustawy, zatrudnienia go w drodze umowy o pracę. Jest to konsekwencja rozdzielenia sposobu zatrudnienia w drodze mianowania od stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego.

W podobny sposób przepisami art. 10 ust. 1, 4, 5 i 7 omawiana ustawa nowelizująca unormowała warunki nabycia stopni awansu zawodowego, między innymi także stopnia nauczyciela mianowanego, przez inne kategorie nauczycieli zatrudnionych w systemie oświatowym, z uwzględnieniem specyfiki wykonywanych przez nich w dniu wejścia w życie ustawy zadań.

3. Art. 10 ust. 3 ustawy, którego pkt 2 został zakwestionowany, dotyczy uzyskania z mocy prawa stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego przez trzy grupy nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę:

- 1) ponownie zatrudnionych, jeżeli przerwa w zatrudnieniu nie przekracza 5 lat,
- 2) zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć,
- 3) zatrudnionych w komisjach egzaminacyjnych bądź w jednostkach nadzoru pedagogicznego.

Nie obejmuje natomiast tych nauczycieli, którzy spełniają wymogi niezbędne dla uzyskania stanowiska nauczyciela mianowanego i byli w przeszłości zatrudnieni na podstawie mianowania, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy pracują w wymiarze mniejszym niż $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć.

Wzorcem konstytucyjnym do rozstrzygnięcia wątpliwości objętej pytaniem prawnym jest zasada równości wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego z konstytucyjnej zasady równości wynika zarówno równość wobec prawa, tzn. nakaz równego traktowania obywateli przez władze publiczne, jak i równość w kształtowaniu prawa, tj. takiego kształtowania przez ustawodawcę praw i obowiązków adresatów normy prawnej, aby podmioty prawa charakteryzujące się określoną (relevantną) cechą były traktowane równo.

Dla rozpoznawanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawy istotne jest ustalenie, w oparciu o jaką cechę (kryterium) dokonano zróżnicowania oraz jakim celom służyło wprowadzone zróżnicowanie. Trybunał rozważył, badając zgodność zróżnicowania z konstytucyjną zasadą równości, czy racje przemawiające za zróżnicowaniem sytuacji prawnej podmiotów podobnych pozostają w odpowiedniej proporcji do wartości, które mogły być naruszone w wyniku nierównego traktowania podmiotów.

4. Pytanie prawne zostało postawione przez sąd w związku z regulacją prawną ustawy nowelizującej Kartę, która wprowadziła istotne rozróżnienie między sposobem

nawiązania stosunku pracy nauczyciela (umowa o pracę, nawiązanie stosunku na podstawie mianowania) oraz statusem zawodowym i stopniami awansu zawodowego nauczycieli: nauczyciel stażysta, nauczyciel kontraktowy, nauczyciel mianowany, nauczyciel dyplomowany. Stopnie awansu zawodowego nauczycieli pozostają w pewnej niezależności od sposobu nawiązania stosunku pracy. Wpływ na osiągnięcie określonych stopni awansu zawodowego wywiera poziom kwalifikacji, staż w zawodzie nauczyciela oraz ciągłość zatrudnienia. Osiągnięty stopień awansu zawodowego winien więc charakteryzować się określoną trwałością, jako osobisty dorobek nauczyciela.

Pytanie prawne dotyczy uzyskania nowo wprowadzonego stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego przez nauczycieli zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy, w oparciu o umowę o pracę, którzy w przeszłości byli zatrudnieni jako nauczyciele mianowani i z tego tytułu nabywają stopień nauczyciela mianowanego. Dla osiągnięcia tego celu ustawa wymaga od tychże nauczycieli zatrudnienia w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć (art. 10 ust. 3 pkt 2). Sąd pytający zauważa, że wymóg zatrudnienia w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru nie dotyczy nauczycieli będących w przeszłości nauczycielami mianowanymi, którzy podejmą pracę, po wejściu w życie ustawy, w ciągu 5 lat od ustania zatrudnienia w charakterze nauczyciela mianowanego (art. 10 ust. 3 pkt 1 ustawy nowelizującej Kartę), oraz nie dotyczy nauczycieli będących w przeszłości nauczycielami mianowanymi, którzy w chwili wejścia w życie ustawy są zatrudnieni w komisjach egzaminacyjnych i jednostkach nadzoru pedagogicznego (art. 10 ust. 3 pkt 3).

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zakwestionowany w pytaniu prawnym przepis ustawy stwarza sytuację, w której wobec jednej grupy nauczycieli wykonujących swój zawód, a będących w przeszłości nauczycielami mianowanymi, stawia się wymóg zatrudnienia w co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć dla uzyskania stopnia nauczyciela mianowanego, a nie stawia się tego wymogu wobec nauczycieli, będących w przeszłości nauczycielami mianowanymi, zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy w komisjach egzaminacyjnych i jednostkach nadzoru pedagogicznego – bez względu na wymiar zajęć, a także wobec nauczycieli będących w przeszłości nauczycielami mianowanymi i po utracie statusu nauczyciela mianowanego przed dniem wejścia w życie ustawy podejmujących ponownie pracę nauczyciela po jej wejściu w życie.

5. Trybunał Konstytucyjny nie wyklucza, że wymóg zatrudnienia w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć – jako element oceny stażu w zawodzie – mógłby stanowić wartość wymaganą dla uzyskania przez nauczyciela zatrudnionego w dniu wejścia w życie ustawy w oparciu o umowę o pracę stopnia nauczyciela mianowanego. Wymóg ten mógłby być przez Trybunał rozważany jako mieszczący się w granicach swobody ustawodawcy wyjątek, pozostający w określonej proporcji do wartości decydujących o stopniu awansu zawodowego nauczycieli spełniających wymagane kwalifikacje i zatrudnionych na podstawie mianowania przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej Kartę. Wymóg ten powinien jednak wówczas obejmować wszystkie grupy nauczycieli znajdujących się w sytuacji faktycznej i prawnej opisanej w art. 10 ust. 3 ustawy. Nie do pogodzenia z zasadą równości jest sytuacja, w której nauczycielom o identycznych kwalifikacjach, zatrudnionym w szkole w dniu wejścia w życie ustawy, ustawodawca stawia wymóg zatrudnienia w dniu wejścia w życie ustawy w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć, podczas gdy wobec pozostałych nauczycieli: nowo zatrudnianych oraz pracujących w dniu wejścia w życie ustawy w komisjach egzaminacyjnych i jednostkach nadzoru pedagogicznego, ustawodawca nie stawia wymogu minimalnego wymiaru zatrudnienia. Za takim zróżnicowaniem nie przemawiają żadne racjonalne argumenty. Niejasny jest cel wprowadzonego zróżnicowania. Stopień

awansu zawodowego warunkuje bowiem określony dorobek merytoryczny i zawodowy nauczyciela. Osoby charakteryzujące się tym samym dorobkiem zawodowym winny być więc traktowane podobnie. Za zróżnicowaniem nie przemawiają też poważne względy ekonomiczne, ponieważ nauczyciel nie otrzymuje dziś stałego dodatku z tytułu stopnia awansu zawodowego, lecz proporcjonalną stawkę wynagrodzenia w stosunku do liczby przepracowanych godzin w ramach obowiązującego go wymiaru zajęć.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza w tej sytuacji, że przepis art. 10 ust. 3 pkt 2 *in fine* ustawy nowelizującej Kartę w części obejmującej słowa „w wymiarze co najmniej $\frac{1}{2}$ obowiązkowego wymiaru zajęć”, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny orzekł, jak w sentencji.